

N:o 11.

Herr A. W. Westerdal: *Om ändring af 14 § 1 mom. i Kongl. Förordningen den 21 Maj 1869, angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade drycker.*

Likasom individen söker att från sig aflägsna allt, som störande inverkar på hans välbefinnande, lika naturligt är det, att kommunen sträfvar frigöra sig från de band, som erfarenheten visat utgöra hinder för dess normala utveckling i sedligt och ekonomiskt hänseende. När således det finnes en lag, som för tiden för dess tillkomst väl torde ansetts god, men som icke längre finnes leda till målet, så bör en sådan lag ändras i syfte att befordra hvad allmänt väl kräver. Detta, sammanställt med den frihet i ordnandet af egna angelägenheter, som senare tidens lagstiftning inrymt åt kommunerna, betingar, att hvad kommunen anser nyttigt, ej bör kunna eluderas af någon dess enskilda medlem.

Bland de flera fall, der detta eger rum, torde intet vara så förargelseväckande och demoraliserande som den bränvinsminutering, hvilken mot kommunens vilja olofligen bedrifves af en del dess egna medlemmar, merendels landthandlande, hvilka icke akta för rof att för egen vinnings skull bringa fattigdom och elände omkring sig. Gent emot dessa är lagens arm för det mesta vanmäktig, ty utvägar saknas icke att gäcka åklagaremakten, och jag tvekar icke att påstå att, så länge det för hvem som helst är öppet att sälja 15 kannor bränvin eller lika qvantitet annan spirituosa, lönnkrögeriet kommer att florera på landet, der tillräcklig polisuppsigt är mycket svår, ja nästan omöjlig att utöfva. Hade deremot på landet ingen, undantagandes tillverkaren till ett visst kanntal, rättighet att utan kommunens medgifvande sälja spirituösa drycker, skulle landthandeln derigenom återföras till afsedt ändamål och mycken fattigdom förekommas. Der behof af handel med spirituosa verkligen finnes, der manar ock eget intresse att tillåta densamma; men den antydda makten måste kommunen ega, om den skall inom sitt område kunna upprätthålla den ordning, som i gällande kommunallag åsyftas.

Jag får därför vördsammast föreslå, att § 14 i Kongl. Förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker af den 21 Maj 1869 erhåller till sitt första moment följande lydelse:

med undantag af bränvinstillverkaren, som af egen vara ej eger rätt afyttra mindre belopp än femton kannor, må ingen å landet försälja bränvin eller andra spirituösa drycker utan kommunens medgifvande, hvarom framställning göres hos kommunalstämmans ordförande, som deröfver inforrdrar kommunalnämndens utlåtande och sedermera hör församlingen.

Stockholm den 25 Januari 1871.

A. W. Westerdal.

N:o 12.

Herr C. F. Appeltofft: Om förhöjning i tullsatserna å kaffe, socker och tobak samt åsättande af tull å råg- och hvetemjöl.

Huru man än ordnar ett lands försvar, är dock första vilkoret tillgång på dugliga och tillräckligt antal vapen. Af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående statsverkets tillstånd och behof inhemtas, att häruti förefinnes en högst betydlig brist, förutsatt att försvaret så ordnas, att det i möjligaste måtto motsvarar sitt ändamål. Kongl. Maj:t har, för afhjelpande af denna brist, beräknad till circa sjutton millioner, föreslagit att Riksdagen ville bevilja en dubbel beskattning efter 2:dra och 3:dje artiklarne, att utgå under en tid af flera år. Då jag å ena sidan anser, att Riksdagen hvarken kan eller bör afslå hvad för rikets försvar är oundvikligt nödvändigt, enär ett sådant afslag skulle kunna för landet medföra oberäkneliga olyckor och kostnader, men då det å andra sidan ganska säkert skulle inom landet åstadkomma allmänt missnöje, om en så dryg beskattning för flera år skulle komma att utgå, helst jordbrukaren, som, utom alla möjliga reala onera, får vidkännas årligen ökade kommunalutskylder, väl torde behöfva en lindring i stället för en tillökning i sina utskylder, så anser jag det vara representantens pligt att tillse, det statens oundgängliga behof blifva tillgodosedda utan de skattdragandes alltför stora betungande. Af all beskattning är den indirekta den, som både beredvilligast utgöres och är minst be-